

ки присъстващи, уважили събитието. Тя каза, че по време на наводненията в нейната родина са пострадали над 1 млн. души, от които половин милион са останали без домове. Посланик Савич подчерта, че Босна и Херцеговина не може да се справи

без международна помощ с тежката ситуация и затова през юли Европейският съюз свиква в Брюксел международна дарителска конференция по повод опустошителните наводнения в Босна и Херцеговина и Сърбия.

Събраните от благотворителната изложба средства бяха преведени на специално откритата за целта сметка към Посолството на Босна и Херцеговина.

Мария Захариева

Бих искала да преобразявам хората, които снимам

Ваня Дрянкова е родена в Карлово, но се чувства гражданин на света. Живее последователно в Карлово, В.Търново, о. Миконос в Гърция, София и Прага. Омъжена е. Има две дъщери. Нейното хоби е фотографията.

Ваня, как възникна идеята за твоята благотворителна изложба „Къде е Босна?“ в Посолството на България в Прага?

Съботите на миналата учебна година водех децата си в Съботно-неделното училище „Възраждане“. Там се запознах с изключително интересни и приятни хора, между които и Горяна Ленкова от Българското посолство. Докато децата учеха, с някои родители намерихме сходни възгледи и интереси и прекарвахме часове наред заедно, дори и след училището. Днес вече мога да ги нарека приятели!

След Великденската ваканция, през която посетихме родителите на съпруга ми в Мостар, показах снимките оттам на приятелите си. След по-малко от седмица Горяна ми се обади и ми предложи да направим изложба. В същия период станаха и наводненията в Босна и Сърбия, и решихме изложбата да бъде с благотворителна цел. Всичко това беше много сърдечно прието от посланик Лъчезар Петков.

Ваня Дрянкова с посетители на изложбата

се определям като аматьор, понеже снимам само за удоволствие. Надявам се скоро да имам клиенти (освен приятелите), за да мога да се впиша в графата професионалист.

Какво обичаш да снимаш?

Харесва ми да снимам хора, да правя портрети. Мечтая за бяло, просторно и светло студио, в което клиентите да се разкрояват, да се снимат и да си тръгват уверени, че са красиви! Харесвам и уличната фотография – мига, спонтанното, детайла, старите хора, които никога няма да влязат в студио, но са се наконтили като за снимка. Харесва ми да търся красота дори в разрушенията на Мостар.

Как попадна в Чехия?

По повод изложбата реших, че трябва да се науча как се прави уебсайт и да си направя такъв. Трябваше да има колонка „За мен“ и реших, че

първо – съм майка и второ-гражданин на света.

В Чехия живеем от 5 години, заради работата на мъжа ми. Преди това – 2 години в София и 10 години на о. Миконос (страхотно туристическо място за млади хора, но не и за семейни с деца).

Прага с всяка изминала година ме „печели“ все повече. Освен архитектурата, парковете, чистотата, реда(!), харесвам и страстта на чехите към спорта. Заразихме се и ние семейно, и опитваме от всичко – колела, кънки, тенис, ски, дори и за гъби ходихме.

Пътувала съм почти в цяла Европа, с изключение на Скандинавските страни. Засега сме тук, но се „виждам“ един ден пенсионер някъде в Норвегия или Швеция – как стоя до камината и чета приказки на внуците си.

*Въпросите зададе:
Мария Захариева*

Откога всъщност се занимаваш с фотография?

Откакто станах майка. През същия период започнах да се развиват и социалните мрежи. Искаше ми се снимките на моите деца да са най-хубавите. Е, за да правиш нещо добре, трябва да почетеш, да понаучиш. Интернет е страхотен извор. И на знание. Фотографски курс не съм посещавала, но съм била на виртуални лекции по целия свят. Все още